

15 SEPTEMBER 1927

No. 18

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Doe gij ze, het hout voor Juda en het hout voor Jozef, dan naderen
het één tot het ander, tot een eenig hout, en zij zullen tot één
worden in uwe hand. Ezechiël 37.

HET BOEK VAN MORMON.

1827—1927.

Een Engel te zien, een hemelbode van onzen Vader, gezonden om inlichtingen te geven aangaande Zijn Plan tot Zaligheid! Hoe heerlijk, hoe schoon! Hoogstwaarschijnlijk bevinden er zich stervelingen op aarde, die door hun groot geloof de vreugde deelachtig zijn geweest, een afgezant vanuit de hoogte te aanschouwen, die hun een antwoord kwam brengen op een door hen aan den Heer gestelde vraag; die hun troost gaf in den tijd van droefheid, veroorzaakt door het verlies van het een of ander pand, slechts tijdelijk hier in deze sfeer aan hun zorg toevertrouwd, die hun moed en kracht schonk in tijden van zwakheid, als zij zich onbekwaam gevoelden de zending, die zij ter eere van Hem op aarde hadden te vervullen, te volbrengen. Zoiets verlaat het herinneringsvermogen niet meer; om dan echter wedersproken te worden in zijn overtuiging, is iets dat verontwaardiging in het gemoed van den oprechte doet opkomen. Verdraaglijker is het, in zijn pogingen om iets te bereiken, tegengewerkt te worden, lichamelijk letsel is gemakkelijker te verduren, dan gewantrouwd te worden in een wetenschap die men bezit, een hemelsch wezen gezien te hebben. Want in zulk geval wordt men beschuldigd de menschen te bedriegen, met de heiligheid God's te spotten.

De nauwkeurigheid, waarmede Joseph Smith, de profet der laatste dagen, dit hemelsch visioen beschrijft, zou een ieders twijfel moeten doen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Hoort zijn woorden, omtrent dit nooit te vergeten voorval, hetwelk plaats had gedurende den nacht van 21 op 22 September 1823.

„Terwijl ik aldus den Heere aanriep, ontdekte ik dat er een licht in mijn kamer verscheen, hetwelk toenam, totdat de kamer lichter was geworden dan op den middag het geval is; en onmiddellijk daarop stond er een persoon naast mijn bed, in de lucht staande, want zijn voeten raakten den vloer niet.

Hij droeg een los kleed van zeer buitengewone witheid. Het was een witheid, die de aardsche dingen, die ik ooit gezien had, verre overtrof; ik geloof ook niet, dat eenig aardsch voorwerp gemaakt kan worden dat er zoo wit en schitterend kan uitzien. Zijn handen waren bloot, en zoo ook zijn armen een weinig boven den pols; eveneens waren zijn voeten bloot en zijn beenen een weinig boven de enkels. Zijn hoofd en hals waren ook bloot. Ik kon zien, dat hij geen andere kleeding aanhad dan dit kleed, daar het open was, zoodat ik zijn borstholte kon aanschouwen.

Niet alleen was zijn kleed buitengewoon wit, maar zijn geheele persoon was boven beschrijving heerlijk en zijn aangezicht aan den bliksem gelijk. De kamer was buitengewoon licht, maar niet zoo helder als in de onmiddellijke omgeving van zijn persoon. Toen ik hem voor het eerst aanschouwde, was ik bevreesd, maar de vrees verliet mij spoedig.

Hij noemde mij bij mijn naam en zeide tot mij, dat hij een boodschapper was, vanuit de tegenwoordigheid Gods tot mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij te doen had, dat mijn naam ten goede en ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou zijn, en dat er goed en kwaad van mij onder alle volken zou gesproken worden. Hij zeide, dat er een boek verborgen was, geschreven op gouden platen, dat een verslag gaf van de vroegere bewoners van dit vasteland, en vanwaar zij waren voortgekomen. Hij zeide ook, dat de volheid van het eeuwige Evangelie in hetzelfde vervat was, zooals dit door den Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt.

Hij zeide verder, dat er twee steenen, in zilveren bogen, met de platen verborgen waren, en deze steenen, aan een borstplaat bevestigd, vormden wat genoemd wordt de Urim en Thummim, en personen, die in het bezit van deze steenen waren, en deze gebruikten, waren in de oude of vroegere tijden de „zieners”; en God had hen nu bereid voor de vertaling van het boek.

Verder zeide hij tot mij, dat, wanneer ik die platen, waarover hij gesproken had, verkreeg — want de tijd dat zij verkregen zouden worden was nog niet gekomen — ik hen aan niemand zoude toonen, noch de borstplaat met de Urim en Thummim, dan alleen aan diegenen, welke mij zouden worden aangewezen hen te laten zien; als ik ongehoorzaam was, zou ik verwoest worden. Terwijl hij met mij over de platen sprak, werd het visioen aan mijn geest getoond, zoodat ik de plaats kon zien waar de platen verborgen waren, en dat zóó helder en duidelijk, dat ik de plaats herkende toen ik die bezocht.

Na dit gesprek zag ik dat het licht in de kamer zich onmiddellijk rond den persoon, welke tot mij gesproken had, begon samen te trekken en dit duurde, totdat de kamer donker was, uitgenomen juist om hem heen, toen ik plotseling als het ware een opening, die ten hemel voerde, zag, en hij voer op, totdat hij geheel verdwenen was, en de kamer wederom zoo was, als voordat dit hemelsche licht verscheen.

Ik lag over het ongewone van dit voorval te peinzen en was zeer verwonderd over hetgeen mij door dezen buitengewonen boodschapper verteld was; toen ik, in het midden mijner overdenkingen, plotseling ontdekte dat mijn kamer wederom verlicht werd en als het ware stond plotseling dezelfde hemelsche boodschapper wederom bij mijn legerstede.

Hij begon mij opnieuw dezelfde dingen te verhalen, die hij mij bij zijn eerste bezoek verhaald had, zonder de minste verandering; toen hij dit gedaan had, vertelde hij mij van groote oordeelen die op de aarde zouden komen, met groote verwoestingen door hongersnood, het zwaard en pestilentie; en dat die vreeselijke oordeelen in dit geslacht op de aarde zouden komen. Nadat hij deze dingen verteld had, voer hij wederom op, zooals hij te voren gedaan had.

Zoo diep waren de indrukken op mijn geest gemaakt, dat de slaap nu geheel van mijn oogen gevloten was, en ik lag overweldigd in bewondering over hetgeen ik gezien en gehoord had. Maar hoe groot was mijn verbazing, toen ik nogmaals denzelfden boodschapper bij mijn legerstede zag, en hem wederom tot mij dezelfde dingen hoorde zeggen of verhalen, zooals hij dat tevoren had gedaan; en hij voegde er een waarschuwing voor mij aan toe, mij zeggende dat Satan zou trachten mij in verzoeking te brengen (tengevolge van de behoeftige omstandigheden van het gezin van mijn vader) om de platen te verkrijgen met het doel om rijk te worden. Hij verbood mij dit, zeggende dat ik geen ander doel voor oogen moest hebben in het verkrijgen der platen dan God te verheerlijken, en dat ik door geen andere drijfveer geleid moest worden, dan om Zijn koninkrijk op te bouwen; anders kon ik ze niet verkrijgen.

Na dit derde bezoek voer hij wederom als voorheen ten hemel, en ik was overgelaten om over het vreemde van hetgeen ik pas had ondervonden na te denken; toen bijna onmiddellijk nadat de hemelsche boodschapper voor de derde maal van mij was opgevaren, de haan kraaide en ik bemerkte dat de dag aanbrak, zoodat onze gesprekken den geheelen nacht geduurd hadden.

Spoedig daarna stond ik van mijn bed op, en als gewoonlijk ging ik aan mijn dagelijkschen arbeid, maar toen ik probeerde mijn werk te doen, bevond ik dat mijn krachten zoo uitgeput waren, dat ik geheel onbekwaam was. Mijn vader, die met mij te zamen werkte, bemerkte dat ik niet wel was en zeide mij naar huis te

gaan. Ik ging heen, met het voornemen naar huis te gaan, maar toen ik de schutting van het veld, waarop wij waren, trachtte over te klimmen, begaven mijn krachten mij geheel en ik viel hulpeloos op den grond, en gedurende eenigen tijd was ik geheel bewusteloos. Het eerste wat ik mij kan herinneren, was een stem, die tot mij sprak, mij bij mijn naam noemende. Ik zag op en zag denzelfden boodschapper staande boven mijn hoofd, als tevoren door licht omgeven. Hij vertelde mij toen wederom alles wat hij mij den vorigen nacht verhaald had, en gebod mij tot mijn vader te gaan en hem het visioen en de geboden, die ik ontvangen had, te vertellen.

Ik gehoorzaamde; ik keerde tot mijn vader op het veld terug en verhaalde hem de geheele geschiedenis. Hij antwoordde mij, dat het van God was en zeide mij, dat ik heen moest gaan en doen zooals door den boodschapper geboden was. Ik verliet het veld en ging naar de plaats, waar de boodschapper mij gezegd had dat de platen verborgen waren; en vanwege de duidelijkheid van het visioen, dat ik dienaangaande gezien had, herkende ik de plaats op het oogenblik dat ik er aankwam. Nabij het dorp Manchester, Ontario County, New-York, is een heuvel van aanzienlijke grootte en de hoogste van alle in den omtrek. Aan de westzijde van dezen heuvel, niet ver van de kruin, onder een steen van aanmerkelijke grootte, lagen de platen in een steenen kist verborgen. Deze steen was dik en vanaf het midden der bovenste zijde naar de kanten afgerond en dunner aan de zijden, zoodat het middelste gedeelte er van boven den grond zichtbaar was, maar de zijden waren met aarde bedekt. Nadat ik de aarde verwijderd en een hefboom verkregen had, welken ik onder den kant van den steen plaatste, lichtte ik dien met een weinig inspanning op. Ik zag de kist en daar zag ik inderdaad de platen, de Urim en Thummim en de borstplaat, zooals het door den boodschapper gezegd was. De kist, waarin zij lagen, was gemaakt door steenen in een soort cement te plaatsen. Op den bodem der kist waren twee steenen dwars gelegd, en op die steenen lagen de platen en de andere dingen.

Ik deed een poging om ze er uit te nemen, maar dit werd mij door den boodschapper verboden, en mij werd wederom gezegd, dat de tijd om ze voort te brengen nog niet was aangebroken, noch zou komen, tot vier jaren na dien tijd; maar hij zeide mij dat ik precies na één jaar naar die plaats zou komen en dat hij mij daar zou ontmoeten, en dat ik moest voortgaan zulks te doen, totdat de tijd voor het verkrijgen der platen was gekomen.

Tegen het einde van ieder jaar ging ik overeenkomstig het gebod, dat ik ontvangen had, naar den heuvel en vond daar elken keer denzelfden boodschapper, en ontving bij ieder onzer samenkomsten onderricht en inlichtingen van hem, met betrekking tot

hetgeen de Heere zou gaan doen, en hoe en op welke manier Zijn Koninkrijk in de laatste dagen bestuurd zou worden.

Ten laatste was de tijd, voor het verkrijgen van de platen, de Urim en Thummim en de borstplaat aangebroken. Op den tweentwintigsten dag van September, achttienhonderdzeventwintig, was ik als naar gewoonte tegen het einde van een ander jaar naar de plaats gegaan, waar zij verborgen waren, en toen gaf dezelfde hemelsche boodschapper ze aan mij over met deze opdracht: dat ik daarvoor verantwoordelijk zou zijn; dat, indien ik ze door mijn zorgeloosheid of door eenige nalatigheid, zou verliezen, ik afgesneden zou worden; maar indien ik al mijn krachten zou inspannen om ze te bewaren, totdat hij, de boodschapper, dezelve zou terugvragen, dan zouden zij beschermd worden.

Spoedig ontdekte ik de reden waarom ik zulk een strenge opdracht had ontvangen om ze veilig te bewaren, en waarom de boodschapper gezegd had, dat wanneer ik gedaan had wat van mij verlangd werd, hij ze terug zou nemen. Want zoodra het bekend werd, dat ik dezelve bezat, werden de heftigste pogingen aangewend, om ze van mij te verkrijgen. Elk middel, dat bedacht kon worden, werd aangewend om tot dat doel te geraken. De vervolging werd bitterder en heviger dan voorheen, en velen waren er steeds op bedacht om ze zoo mogelijk aan mij te ontnemen. Maar door de wijsheid van God bleven zij veilig in mijn bezit, totdat ik er datgene mee gedaan had wat van mijn handen verlangd was. Toen, volgens gemaakte schikkingen, de boodschapper om dezelve kwam, gaf ik ze aan hem over; en hij heeft ze onder zijn hoede tot dezen dag, den tweeden dag van Mei, achttienhonderd acht en dertig”.

Het is mogelijk onder de kracht der verbeelding dingen te ontwaren, die geen werkelijkheid zijn, doch zulks kan hier nimmer met dezen Ziener en Openbaarder het geval geweest zijn. Het feit zelf, vier jaren achtereen den hemelbode gezien te hebben, zijn stem van vermaning en raadgeving te hebben vernomen, sluit alle onwaarschijnlijkheid buiten. Waarheid, zuivere waarheid is het.

Het is een eeuwfeest der Laterdaagsche Heiligen, ter eer van God en het Lam. Honderd jaren geleden en duizenden oprechte zielen hebben een getuigenis van de werkelijkheid van deze gebeurtenis, dat door hen door vasten en bidden verkregen is geworden. Het Boek van Mormon, veel is er over gesproken, aantallen menschen trekken de woorden van den profeet in twijfel. De tijd is echter een geduldige vriend van de waarheid en een onmogelijk weg te cijferen vijand van de leugen. De eeuw, die sedert het voortkomen der platen van het Boek van Mormon is voorbijgegaan, heeft dit Boek als een Goddelijk verslag ontvouwd. Thans weergalmt door het luchtruim, bereikende alle natiën, geslachten,

talen en volkeren, de stem van den engel door den apostel Johannes genoemd in zijn verslag aangaande zijn ondervindingen op het eiland Patmos: „Inwoners der aarde hoort toe, verhardt uw harten niet, want waarheid is uit de aarde voortgesproten”.

Th S.

WEEST VOLMAAKT. *)

Is het mogelijk?

Om met verstand te kunnen aanbidden, is eenige kennis van God's eigenschappen noodzakelijk. Hoewel toegegeven zij, dat de beperkte mensch de oneindigheid niet begrijpt, verbiedt ons toch de consequentie deze vanzelfsprekende waarheid zoover uit te breiden door te zeggen, dat aangezien God oneindig is, de mensch zich van Zijn wezen en karakter geen begrip kan vormen.

Indien God niet anders is dan een vormloos niets, dat de ruimte vervult en dus onbegrensd is, indien Hij geen zelfstandigheid is, geen lichaam of lichaamsdeelen heeft, niet in staat is aandoeningen en hartstochten te hebben, dan is Hij niet mijn Vader en ik ben niet Zijn zoon. Daarentegen verklaren de Schriften, dat de menschen God's kinderen zijn, naar geest en lichaam volgens Zijn gelijkens geschapen; omgekeerd moet Hij dus een bepaalden vorm en bepaalde trekken hebben, een lichaam bezitten, dat in alle deelen volmaakt is, en moet Hij eveneens volmaakt zijn in al Zijn handelingen.

In den nacht van het verraad, toen Jezus de door droefheid overmande Apostelen met plechtige en liefdevolle woorden troostte, zeide Hij tot hen: „Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij... Indien gijlieden Mij gekend hadt, zoo zoudt gij ook Mijnen Vader gekend hebben, en van nu kent gij Hem en hebt Hem gezien”.

De geloovige Filippus viel Hem in de rede met een smeekende vraag: „Heere, toon ons den Vader, en het is ons genoeg”. Het antwoord van den Heer was een ondubbelzinnige bekentenis dat Hij een nauwkeurige wedergave Zijn's Vaders was, zoodat wie ook Hem had aanschouwd, tevens gezien had aan wien de Vader gelijk was. Merkt wel de duidelijke en bovendien gevoelvolle woorden van den zwaarbeproofden Christus: „Ben ik zoo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus. Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: „Toon ons den Vader”? (Zie Johannes 14 : 1—10.)

Jezus Christus, de Mensch, was en is het uitgedrukte beeld Zijn's Vaders persoonlijkheid; en sedert de voleindiging van Zijn zending in het vleesch en Zijn overwinning over den dood, welke de opstanding tengevolge heeft, is Hij verheven geworden tot den staat van glorie en volmaaktheid van den Vader. (Zie Hebreërs 1 : 1—4).

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

Ofschoon de gedachten en handelingen van God even ver verheven zijn boven de wegen des menschen als de hemelen boven de aarde, zijn zij toch van dezelfde soort als het menschenlijke verlangen en streven, voor zoover deze de vruchten zijn van heiligheid, reinheid en oprecht pogen. Ofschoon onze planeet slechts een druppel in den oceaan is, vergeleken bij de vele grootere hemellichamen, is zij toch niet de minste van alle; en wat wij te weten zijn gekomen van andere werelden, is in de eerste plaats gebaseerd op overeenstemmende verschijnselen op onze eigen wereld. Niet-tegenstaande de Godheid volmaakt en de menschheid zeer onvolmaakt is, kunnen wij veel van het Hoogere leeren; door de bestudeering van het lagere in zijn ware en normale gedaanten.

Als een indrukwekkende en beteekenisvolle climax van een gedeelte der verheven toespraak, de Bergrede, zeide de Meester: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is” (Mattheüs 5 : 48).

Wat was de aanleiding tot het uiten van deze woorden, waarin door het samenvattende woordje „dan” het verband wordt gelegd tusschen vooropstelling en gevolgtrekking? Een nauwkeurige lezing van het geheele hoofdstuk geeft hierop een antwoord.

In de Zaligsprekingen en sommige welgekozen vermaningen en voorschriften maakte de Heer het verschil duidelijk tusschen de Wet, waaronder Israël van Mozes af oogenschijnlijk had geleefd, en de hogere geboden van het Evangelie, die Christus leerde. Telkens en telkens weer wordt de inleiding: „Gij hebt gehoord dat tot de Ouden gezegd is”, gevolgd door het gezaghebbende: „Maar ik zeg u”.

Het middel, waardoor de mensch volmaakt kan worden, zelfs in den zin, waarin de Vader in den hemel volmaakt is, is: gehoorzaamheid aan het Evangelie, dat al het volstrekt noodzakelijke van de Wet omvat.

Het is een feit van beteekenis, dat, toen Jezus Christus als een opgestaan en verheerlijkt Wezen, den Nephitischen tak van het Huis van Israël op het Westelijk Halfrond bezocht, Hij zich met den Vader vereenzelvigde als het bestaande ideaal van volmaaktheid, gelijk hieruit blijkt: „Daarom wensch Ik, dat gij volmaakt zoudt zijn gelijk als Ik, of uw Vader Die in de hemelen is, volmaakt is”. (Boek van Mormon, 3 Nephi 12 : 48).

Door het Evangelie van Christus is de weg tot verhoogen en volmaking geopend. Wij kunnen de vermaning van onzen Heer rederlijkerwijs niet verklaren als zoude zij een onmogelijkheid inhouden. Er wordt van ons niet verlangd, dat wij aannemen dat de mensch in zijn sterfelijken staat de volmaaktheid kan bereiken van een verheven en verheerlijkt wezen zooals de Vader of Jezus Christus is. Toch kan de mensch in zijn sfeer volmaakt zijn, zooals meer gevorderde intelligenties in hun onderscheiden sferen volmaakt zijn; de betrekkelijke volmaaktheid van den lagerstaande

is dan evenwel veel minder dan die van den hoogerstaande. Wij kunnen ons voorstellen dat een nieuweling aan de universiteit in zijn klasse de volmaaktheid bereikt, toch staat de leerling van de hoogste klasse in hooger aanzien, doch van zijn promotie, ofschoon deze nog ver af is, kan hij zeker zijn, indien hij slechts zijn levensstandaard tot het einde toe hoog houdt. De persoonlijke volmaaktheid is tenslotte betrekkelijk en moet worden afgemeten naar de wet, onder welke wij leven.

In 1832 sprak de Heer door Zijn profeet Joseph Smith aldus: „En wederom, voorwaar zeg Ik tot u, datgene wat door een wet bestuurd is, wordt eveneens door een wet behouden, en door dezelve volmaakt en geheiligd”. (Leer en Verbonden 88 : 34).

De wet van het Evangelie is een volmaakte wet, en het zekere gevolg van de volle gehoorzaamheid daaraan is volmaaktheid. Van diegenen die in het celestiale koninkrijk verheerlijking ontvangen, heeft Christus verklaard: „Deze zijn het, die rechtvaardige menschen zijn, volmaakt gemaakt door Jezus den Middelaar van het nieuwe verbond, Die deze volmaakte verzoening door het vergieten van Zijn eigen bloed, bewerkte”. (76 : 69).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

BEDE VAN EEN OUDJE.

Wil God mijn tabernakel breken?
 Wel dat is goed, 't ding wordt oud, —
 Reeds meer dan driemaal duizend weken. —
 Maar 't was wel goed en sterk gebouwd.
 Ik wil mijn God in niets bedillen,
 Maar is het niet te veel gevraagd,
 Dan zou ik Hem verzoeken willen,
 Dat Hij dien afbraak niet vertraagt.
 Niet, nu een balk, en dan wat planken,
 Niet, nu een venster, straks een deur;
 Niet langzaam, langzaam weg te krankten,
 Geplaagd door breuk, door barst en scheur.
 Een stormvlaag, sla mijn huis ten gronde!
 Een windstoot blaaz' mijn lampje uit!
 En geve mij, als tol der zonde,
 In eenen slag den dood ten buit.
 Die buit moet voor hem mager heeten,
 Want wat hij krijgt is slechts mijn lijk.
 Dan late hij de wormen eten, —
 Ik neem naar beter plaats de wijk!
 En ook dat lijk wordt hem ontnomen,
 Bij 't klinken van 't bazuingeschal
 En 't jubelend opstaan van de vromen,
 En dan, dan heeft hij niet met al.

„Utah-Nederlander”.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

GODS ANTWOORD AAN DEN INDIAAN.

Door Charles H. Hart van den Eersten Raad der Zeventigers en
President van de Canadeesche Zending.

Ik heb hier heden Ouderling C. Gordon Whyte van Regina, Sasch., Canada ontmoet, die mij de volgende geschiedenis vertelde en zij zal, volgens mij, den lezers van de „Improvement Era” wel belang inboezemen.

Ongeveer zes jaren geleden (1921) voelde ik mij gedrongen naar het tentoonstellingsterrein te Regina te rijden, alwaar een aantal Indianen gekampeerd was. Het departement van Indiaansche Zaken staat den Indianen toe, zich voor elke „reserve” van een bepaald aantal wigwams te voorzien, die den stam vertegenwoordigen, (de wigwam is voor een gezin). Het bestuur van de tentoonstelling staat hun grond af om op het tentoonstellingsterrein te kampeeren.

Toen ik het terrein opreed, hield ik halt en liep naar de plaats waar zij gekampeerd waren en sprak met een Indiaan, John Gambler genaamd, die het Engelsch vloeiend kon spreken. Ik begon hem van een boek te vertellen, dat een verslag van zijn volk bevatte. Eerst dacht hij, dat ik een boekverkooper was, maar ik verzekerde hem, dat ik het boek niet kwam verkoopen, omdat het een geschiedenis van zijn voorouders inhield. Onmiddellijk werd hij belangstellend en noodigde mij uit naar de „reservation” te komen. Ik beloofde aan zijn verzoek te zullen voldoen en reed kort daarop vijftig mijl verder naar de „Muscowteling reserve”. Toen ik de woning van Gambler bereikte, hadden zich daar ongeveer vijftien Indianen vergaderd om omtrent het boek, waarover ik gesproken had, iets naders te vernemen. Ik begon hun de geschiedenis van het Boek van Mormon te vertellen; hoe het ontstaan is en hoe de profeet Joseph Smith het door de macht van God vertaald heeft. Ik predikte het Evangelie tot hen voor ongeveer drie uren in al zijn eenvoud en zij luisterden aandachtig en toonden erg veel belangstelling. Zij vroegen mij het Boek van Mormon ter leen en verzochten mij zoo spoedig mogelijk terug te komen. Ik sprak met hen af over ongeveer twee weken weer aan te komen en nog eens tot hen te spreken.

Toen ik voor de tweede maal het huis van den Indiaan bezocht, bevond zich daar een groot aantal volbloed Indianen, zoowel

ouden als jongen. Ik begreep dadelijk dat het noodzakelijk was, door middel van een tolk te spreken en vroeg John Gambler of hij zulks wilde doen. Na eenige plechtigheden om mij te verwelkomen, verzochten zij mij te spreken. Nadat ik ongeveer een half uur gesproken had, merkte ik op, dat uit de schare iemand wat wilde zeggen en ik eindigde mijn gesprek. Dit is de geschiedenis, die hij vertelde:

„Ongeveer acht of tien jaren geleden (eer dat ik hen bezocht) was een Cree Indiaan in de „Moose Mountain Reserve”, met name Tom Pacapace, erg bedroefd over het overlijden van zijn vrouw. Zijn groote liefde voor zijn echtgenoot was van dien aard, dat hij grootelijks verontrust was, of hij haar al of niet terug zou zien in de „zalige jachtvelden”. Daar hij godsdienstig aangelegd was, begon hij te vasten en te bidden en hij ging daarmee voor vier jaren voort; de stam kledde en voedde hem gedurende dien tijd. De twee dingen, die hij wilde weten waren: Wie de God van zijn vaders was en of hij zijn vrouw in de volgende wereld weer zou ontmoeten. Aan het einde van de vier jaren, zei hij, daalde op zekeeren nacht een Engel voor zijn tent neer en nam hem in het Oosten op naar den hemel. Hij wist niet of hij in of buiten zijn lichaam was. Toen zij een grooten tempel bereikten, opende de engel de deur en verzocht hem binnen te komen. Hij voldeed daaraan en zag voor zich ontelbare geesten en één, die met veel gezag bekleedscheen te zijn, zat op een troon en Deze was, zooals hij opmerkte, een man zooals hijzelf. De heerlijkheid was zoo groot, dat hij Hem slechts een oogenblik kon aanzien. Het met gezag bekleede Wezen stelde hem deze vraag: „Waarom hij voor de laatste vier jaren gevestigd en gebeden had”. En hij antwoordde, omdat hij voor zichzelf verlangde te weten, wie de God van zijn vaders was en of hij al of niet zijn vrouw weer zou zien, die onlangs was gestorven. Toen werd hij buiten den tempel geleid en de engel voerde hem naar zijn tent terug. Dezelfde gebeurtenis had vier nachten achtereen plaats. Hij zei, dat hij opgenomen was in het Oosten, het Westen, het Noorden en het Zuiden. Den vierden nacht, zei het met gezag bekleede Wezen: „Ziet gij dien waterpoel dicht bij uw tent”. Hij zei dien heel duidelijk te zien. „Nu”, zeide hij, „gij moet in den morgen naar dien diepen waterpoel gaan en U ontkleeden en uzelve reinigen; daal dan af in het water en kom weder uit het water voort. Als gij dit gedaan hebt, moet gij uw lichaam geheel met zoet gras inwrijven”. (Zoet gras is voor de Indianen het zinnebeeld van reinheid.) Toen zeide hij: „Ziet gij dien heuvel op kleinen afstand van den waterpoel?”. De Indiaan zeide, dien heel duidelijk te zien. „Gij moet naar dien heuvel gaan en daar blijven en gij zult uitvinden, wat gij wenscht te weten”. Den volgenden morgen deed hij zooals hem verteld was en bij den heuvel gekomen wachtte hij een paar minuten, doch er gebeurde niets. Plotseling hoorde hij in de lucht iets gelijk het ruischen van den

wind en toen hij naar boven blikte, zag hij een licht-kolom vanuit den hemel neerkomen en oogenblikkelijk stond een engel in zijn tegenwoordigheid, ongeveer twee voet boven den grond. De engel zeide dat hij door God gezonden was om hem te vertellen, wat hij wenschte te weten. Hij zeide: „Het Wezen met gezag bekleed door U in den tempel gezien, is de God uwer vaderen en Hij is een man gelijk gijzelf; maar door de overtreding van uw voorvaderen heeft uw volk de kennis van God verloren. De engel verzocht hem naar het Westen te zien. Hij zeide, dat hij zulks deed en hij zag duisternis voor vele geslachten. Dan verzocht de engel hem naar het Oosten te kijken en hij zag de zon juist opkomen en hij zag de waarheid zich over de aarde verspreiden en dat ten laatste zijn volk de waarheid in haar volheid zou hooren. De engel vertelde hem, dat hij zijn vrouw in de geestenwereld zou zien; dat hij zelf een instrument in de handen van God zou zijn om het werk, de waarheid, tot de verschillende stammen te prediken, aan te vangen. Gedurende acht jaren had hij de verschillende „reserves” afgereisd, hun mededeelende, welke wetenschap hij door gebed had verkregen.

In de „reserve”, waar Ouderling Whyte tot hen predikte, bevonden zich toen dertien gezinnen, die hem als leider aannamen, geloovende, wat hij gezegd had. Eenige jaren voor het bezoek van Ouderling Whyte, had de Indiaan tot deze zelfde menschen geprofeeterd, dat de dag zou komen, wanneer een blanke hen zou bezoeken, die verschillend zou zijn van die blanken, waarmede zij gewoonlijk in aanraking kwamen; dat alles wat hij zeggen zou de waarheid zou zijn, dat deze blanke een boek bij zich zou hebben, dat hij hun zonder kosten zou aanbieden en dat het boek een verslag van hun volk bevatte. Hij vertelde hun ook, zei Ouderling Whyte, dat de blanke, die komen zou, macht zou hebben hun het Evangelie te prediken en al de verordeningen van het Evangelie bedienen, en dat hij nederig zou zijn en uit zijn werken zou toonen, dat hij een vriend der Indianen was. Volgens hen konden zij bij het tweede bezoek deze dingen niet langer voor zich houden en zij waren allen overtuigd, dat Ouderling Whyte de man was naar wien zij gedurende deze vele jaren hadden uitgezien en dat het boek, hetwelk hij bracht het echte verslag van hun volk bevatte.

Gedurende den loop van de vergadering zong Ouderling Whyte: „O mijn Vader”, en John Gambler vertaalde het lied uit het boek. Voordat hij met het tweede couplet klaar was, schreiden oude mannen van vijftientig en negentig jaar gelijk kinderen en vijftig of zestig Indianen, die aanwezig waren ontvingen door de inspiratie van den Heiligen Geest de wetenschap, dat onze Hemelsche Vader hen niet vergeten had.

EEN GETUIGENIS VAN EEN NIET-LID.

De president van een der districten in de zending der Zuidelijke Staten van Amerika, ontving van een niet-lid een brief waaraan wij het volgende ontleenen:

„Ik heb het Boek van Mormon bestudeerd en gepaard gaande met gebed heb ik het overwogen. In dit boek heb ik niets gevonden, dat mij in eenig opzicht aanleiding zou geven, om mij van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, te scheiden; integendeel ik heb voedsel voor de hongerige ziel, die den volmaakten wil van God wenscht te weten, gevonden. Ik geloof dat het boek een boodschap voor de wereld is en door den wil van God is voortgebracht, bestemd om gelezen en bestudeerd te worden door alle menschen, die den wil van God wenschen te weten en Zijn boodschap wenschen te hooren, zooals door geïnspireerde mannen is geschreven op tijden en onder omstandigheden voor hen het meest geschikt om zoo'n belangrijke boodschap aan de wereld te geven. Ik wensch verder te vermelden, dat het Boek van Mormon nooit in meer bevooroordeelde handen is gevallen dan in de mijne, daar ik bijna zeker was, dat ik in staat zou zijn uit de pers en andere bronnen te bewijzen, dat het niet meer dan het werk van den duivel was. Het zou mij verheugen te weten, dat dit boek in elk Christelijk huisgezin in de geheele wereld een plaats had; het zou door elk Christelijk man en vrouw gelezen en bestudeerd worden. Als zij den raad van God en de heilige mannen, die het boek hebben geschreven, zouden aannemen, ben ik er van verzekerd, dat het hen dichter bij God en gerechtigheid zou brengen en ik geloof, dat oorlogen, twist en tweedracht op zouden houden en dat God's Koninkrijk spoedig op de aarde zou opgericht worden. Ik beveel het Boek van Mormon elk Christelijk man en vrouw aan, als ze een verlangen hebben meer omtrent God's groot plan en het doel van hun aardsche leven te weten. Het zal tot hun eigen voordeel zijn, sectarisch vooroordeel op zij te zetten en hun gedachten en harten toe te staan, God's wonderen, zooals zij in dit boek worden geopenbaard, te beschouwen.

„Liahona”, 18 Januari, '21.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Amerika's verleden bevestigt het Boek van Mormon.

Veelvuldig worden in de kranten merkwaardige ontdekkingen vermeld, die bewijs leveren van Amerika's vóór-historische beschaving in verschillende deelen van het land.

Een paar maanden geleden hebben wij kunnen lezen hoe door eenige ingenieurs onder leiding van Pedro Cforell, dicht bij de

stad Orizaba in den staat Vera Cruz, Mexico, overblijfselen gevonden zijn van een groote stad, die verschillende vierkante kilometers besloeg. Zij zagen daar pyramiden, overblijfselen van goedgemaakte vestingen, meer dan honderd ondergrondsche kamers, bedolven huizen, terrassen, beeldhouwwerken enz. Men geloof, dat het gedurende vele jaren duizenden menschen heeft genomen om al dat werk te doen.

Op 10 September werden in een aantal heuvels dicht bij Bainbridge, Ohio, naar men veronderstelt de lichamen van een koninklijke familie van de oude „Heuvelbouwers” opgegraven. Bij deze lijken werden parelsnoeren gevonden; sommige parels waren van buitengewone grootte en volmaaktheid. Men vond ook ornamenten van zilver en koper en eenige uitgehouwen, keurig bewerkte voorwerpen. Dit is een zeer belangrijke vondst. Zij toont aan, dat deze „Heuvelbouwers” in de Mississippi-vallei rijk en ook beschaafd waren en dat zij met verafgelegen plaatsen, alwaar parelsnoeren te verkrijgen waren, handelsbetrekkingen moeten gehad hebben.

De geleerden weten niet met zekerheid aangaande den tijd wanneer deze „Heuvelbouwers” geleefd hebben, vanwaar zij gekomen zijn en wat er met hen gebeurd is.

Toen Zion's Kamp in het jaar 1834 tijdelijk op den westelijken oever van de Illinois rivier werd opgeslagen, beklommen de profeet Joseph en anderen een hoogen heuvel, waar eens boven op drie altaren hadden gestaan. Bij het wegruimen van wat aarde ontdekten zij een geraamte, tusschen welks ribben zich een pijlpunt bevond. Tot den profeet werd later bekend gemaakt, dat dit het overschot van een Lamanitisch krijgsman was, met name Zelph, die den grooten Onandagus diende, een profeet bekend van den heuvel Cumorah tot aan het Rotsgebergte. Zelph werd gedurende den laatsten strijd tusschen de Lamanieten en Nephieten gedood.

Kan dit geen sleutel zijn voor het geheim van de „Heuvelbouwers” in de Mississippi-vallei? Bovendien vinden wij op verschillende plaatsen van Maine naar Californië bewijzen van een ras of misschien meer dan één ras, die voor hun levensonderhoud grootendeels van zeevoedsel afhankelijk waren en gelijk de Jaredieten „de visschen der wateren” vanwaar zij vertrokken met zich voerden. Het bewijs hiervan hebben zij in talrijke schelpheuvels achtergelaten, die bijna geheel uit oesterschelpen bestaan, sommige schelpen van kolossale grootte. Er zijn menschen, die ons vertellen, dat de Amerikaansche oudheidkunde het Boek van Mormon niet bevestigt. Zoals het mij toeschijnt zullen de Amerikaansche oudheidkundigen de verborgenheden van dit land nooit openbaren zonder het Boek van Mormon.

Een korten tijd geleden maakte de president van het Carnegie-Instituut te Washington, Dr. John C. Merriam, bekend, dat opgravingen onlangs in Yucatan gedaan, naar men veronderstelt de overblijfselen van een oud astronomisch observatorium aan het licht hebben gebracht. Dr. Morley ontdekte dit. Deze vondst verklaart een zeer hooge beschaving van de vroegere bewoners van Amerika.

Een oude profeet, Hueman genaamd, riep een vergadering bijeen, alwaar al de geschriften van Toltec, die van den zondvloed en zelfs van de schepping gewag maakten, zorgvuldig werden bestudeerd en als slotsom werd daaruit een geschiedenis samengesteld, die zij „Teoamoxtli”, het Boek van God, noemden. Dit boek bevatte de geschiedenis van de menschen, hun godsdienstige plichtigheden, hun kennis betreffende kunsten en wetenschappen en in het bijzonder astronomie, hun methode van tijdrekening en ten laatste profetieën, betreffende de toekomst. Dit heeft naar alle waarschijnlijkheid in de vijfde of zesde eeuw van onze tijdrekening, mogelijk wel eerder, plaats gehad.

Het komt overeen met datgene, hetwelk in het Boek van Mormon en wel in het Boek van Helaman is vervat en in één der hoofdstukken is het volgende aangaande de zon en de aarde te lezen :

„Zoo hij tot de aarde zegt: Word bewogen, zoo geschiedt het. Indien hij tot de aarde zegt: Gij zult terugkeeren, zoodat de dag met vele uren verlengd wordt, geschiedt het. Aldus gaat volgens zijn woord de aarde terug; en het schijnt den mensch alsof de zon stilstaat; en ziet dit is zoo (Helaman 12 : 13-15.)

Waar hebben de oude Amerikanen hun kennis van het mechanisme van het heelal gekregen, indien niet uit de bronnen zoo duidelijk in het Boek van Mormon vermeld? Ik geloof, dat studenten, die goed op de hoogte zijn, het wel de moeite waard zullen vinden, naar het historisch verband tusschen het Boek van Helaman en het Boek van Hueman te zoeken.

Intusschen zijn wij onze regeering en andere regeeringen en ook onze groote wijsgeeren dankbaar voor het opofferen van hun tijd en middelen en ook voor hun hardnekkige en intelligente pogingen om het verleden te ontsluiëren, want hoe dieper zij graven, des te meer bewijs vinden zij, dat het Boek van Mormon inderdaad een „Teoamoxtli”, een Boek van God, is.

„The Juvenile Instructor”, Juni 1926.

EEN BLOESEM DER BELOFTE.

Als de zonneshijn des geloofs de ziel verlicht, ontspruit een zeldzaam liefelijk plantje, dat een bloesem der belofte draagt. Deze belofte is altijd: „Ik wil het kwade nalaten en het goede betrachten”.

Deze bloesem der belofte is van zichzelf reinigend en zuiverend. Hij redt menig zondaar van wanhoop en brengt menig leven tot heiligheid en schoonheid. God kent de beteekenis van deze wonderlijk mooie bloem en Hij heeft er in Zijn mooien tuin der Vreugde een plaats voor. Over het algemeen kennen wij haar onder den naam van „Bekeering”. Bekeering beteekent zonde te verzaken; haar niet meer te doen. Het beteekent al het liefelijke en schoone te omhelzen en zich daaraan vast te houden, zoodat er zelfs geen plaats voor het kwade is om binnen te komen.

Bekeering is het tweede beginsel van het Evangelie en is een voorbereiding voor de heilige verordening van den doop.

Johannes de Dooper zei: „Bekeert U, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij”.

Omtrent ditzelfde onderwerp zegt ons boek der openbaringen heden: „We weten, dat alle menschen zich moeten bekeeren en in den naam van Jezus Christus gelooven en in Zijn naam den Vader aanbidden en zich in geloof tot het einde op Zijn naam verlaten, anders kunnen zij geen zaligheid in het Koninkrijk van God ontvangen”.

Als de Bloesem der Belofte zich in de ziel ontplooit, wijst dit op ontwakende liefde, een meer schitterenden dag, een gelukkiger en heiliger leven.

„The Juvenile Instructor”.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Mei j. l.

AVONDMAALVERS VOOR OCTOBER 1927.

O Heiland in dit avondmaal
 Voel ik hoe Gij mij mint;
 En nader tot U andermaal,
 Als zwak maar dankbaar kind.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR OCTOBER 1927.

Mattheüs, hoofdstuk 7, vers 12.

„Alle dingen dan, die gij wilt dat u de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzoo”.

ZENDINGSNIEUWS.

Ouderling D. G. Thomas, werkzaam te Amsterdam, schrijft ons, dat hij alsmede de broeders W. van Setten, R. Lagerwey en H. Nievaart uit Amsterdam, de steden Weesp en Muiden en omstreken hebben bezocht. Vele tractaten en boekjes hebben ze verspreid en talrijke gesprekken gevoerd. Succesvolle openlichtvergaderingen werden in genoemde plaatsen gehou-

den, waar de eerste beginselen van het Evangelie duidelijk werden uiteenzet. Velen drukten hun verlangen uit meer van de waarheid te hooren, zoodat deze prediking van het Plan van Zaligheid in de toekomst rijpe vruchten belooft. Na hun plicht gedaan te hebben, aldus schrijft Ouderling Thomas, keerden de broederen verheugd huiswaarts, opgebouwd in hun geloof.

De districts-president van Groningen, Ouderling True B. Harmsen, deelde ons mee, dat hij, Ouderling N. van Alfen en eenige locale broeders vergaderingen hebben gehouden te Oost Indië, Gem. Leek. Met aandacht werd geluisterd naar de getuigenissen van deze dienstknechten des Heeren; die in nederigheid de noodzakelijkheid aantoonde van de herstelling van het Evangelie en op welke wijze deze in de vorige eeuw plaats heeft gehad; de menschen gaven blijk van hun vriendschap en noodigden de broederen uit spoedig terug te komen. Een groot aantal boekjes en tractaten werd verspreid, en blijdschap was in de harten van hen, die hun plicht tegenover den Heer hadden gedaan.

Zaterdagmiddag, den 27en Augustus, werd te Arnhem een zendelingenvergadering gehouden. Alle Ouderlingen, in het Utrechtsche district werkzaam, waren aanwezig. Er heerschte een wonderbaarlijke Geest, Die allen deed gevoelen, dat de Heere met het werk, door Zijn dienstknechten in dit gedeelte van Zijn wijngaard verricht, zeer tevreden is. Vooral de „bootzendelingen” prezen den Heer voor den buitengewonen bijstand, dien Hij hun in hun pogingen, om de oprechten van hart te zoeken, heeft verleend. Zestig onderzoekers zijn in slechts korten tijd in de stad Doetinchem gevonden. Moge de Heere deze zielen zegenen, dat zij de waarheid zullen verstaan.

Gedurende den avond van dienzelfden dag werd een openbare bijeenkomst gehouden. Vele Heiligen en vrienden waren gekomen om te luisteren naar de woorden van Ouderlingen: R. J. Hutchinson, J. F. Steenblik, districts-president F. H. Gunnell, en zendingspresident John P. Lillywhite. Aan het uitreiken van het geestelijk voedsel, zoo noodig voor het menschedom, is in Nederland geen gebrek; mochten de menschen het nu maar gretig aannemen.

Gedoopt.

Mijne schapen hooren Mijne stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij.
(Johannes 10).

Onzen Vader dankend, verheugen wij ons, melding te kunnen maken van het in de kudde brengen van negentwintig zielen:

Negentien in het Amsterdamsche District, waarvan negen te Amsterdam, acht te Den Helder en twee te Arnhem wonen en tien in het Rotterdamsche District, waarvan zeven te Rotterdam en drie te 's-Gravenhage woonachtig zijn.

Verplaatsingen.

Ouderlingen: O. van Orden van Rotterdam naar Leiden, J. H. Millburn van Leiden gevoegd bij de bootzendelingen te Doetinchem, I. Z. Ward van Apeldoorn naar Deventer, M. E. Carr van Zutphen naar Deventer, T. de Vries van Schiedam naar Gouda en A. Holm van Gouda naar Schiedam.